

Artícle Genèric

[Anàlisi de conjuntura](#)

L'Europa del no

Contingut disponible en
Anglès Espanyol

Jordi Gual

«Hongria i diversos països de l'Europa central no accepten les quotes de refugiats determinades per la Comissió Europea.»

«La Gran Bretanya no desitja continuar a la Unió Europea si no es limita l'accés a l'Estat del Benestar als immigrants de la Unió Europea residents al Regne Unit.»

«Alemanya i Finlàndia s'oposen a la introducció d'una assegurança europea de dipòsits com a mesura per completar la unió bancària.»

«Dinamarca rebutja per segona vegada compartir les polítiques europees de justícia i interior.»

«Polònia s'oposa a la política europea en matèria de control del canvi climàtic.»

«Grècia i diversos països de l'Europa central no estan disposats a acceptar una nova política de control de les fronteres exteriors de la Unió Europea.»

El 2015 ha estat un any difícil per a la Unió Europea, i el 2016 no promet ser-ho menys. Els temes conflictius no faltaran, i titulars com els anteriors es repetiran.

A la tensió política i social que ha generat la llarga crisi econòmica, s'han afegit seriosos conflictes geoestratègics i la greu crisi dels refugiats. Aquests esdeveniments comporten formidables pressions polítiques sobre els dirigents dels Estats membres, en una Unió Europea que acull al seu si, d'una punta a l'altra del continent, països molt diversos, les prioritats i els interessos polítics i geoestratègics dels quals no sempre coincideixen.

Aquest és un terreny fèrtil perquè prosperin les propostes polítiques populistes, basades en enfocaments purament nacionals que responen a interessos locals a curt termini. Des de les últimes eleccions al Parlament europeu, hem pogut comprovar, a molts països, l'avanç electoral de partits polítics amb aquests plantejaments.

El moment que viu Europa és, per tant, excepcional, i la superació dels reptes que planteja exigeix grans dosis de lideratge. Exigeix, en definitiva, que els líders de les nacions europees siguin capaços de transformar-se, cada vegada més, en veritables líders del conjunt d'Europa. Si això no passa, correm el risc de malmetre els avanços assolits fins ara en la conformació política d'Europa i, encara més important, de no avançar prou perquè Europa sigui un actor polític rellevant en el concert mundial, en benefici, en últim terme, dels propis ciutadans i de la comunitat internacional.

Impulsar la construcció política d'Europa no significa anteposar els interessos europeus als nacionals, sinó persuadir els electorats nacionals que una organització política del conjunt d'Europa afavoreix, a la llarga, totes les nacions del continent i que els costos i els obstacles immediats, que sens dubte existeixen, s'han d'abordar amb una estratègia de negociació àmplia, de manera que, amb el

gradualisme que sigui necessari, tots els països membres obtinguin beneficis en alguns temes i cedeixin en uns altres.

L'impuls polític de la idea d'Europa tampoc significa imposar des de dalt a la ciutadania un sentiment de pertinença europea que, avui en dia, amb prou feines existeix. El veritable lideratge polític, el lideratge transformador, no consisteix a anar a remolc de les enquestes d'opinió pública, sinó a establir la visió d'un projecte polític comú il·lusionant que atengui l'interès general dels europeus i es fonamenti en els valors compartits per les nostres societats. Des d'aquestes premisses, el lideratge polític que Europa necessita hauria d'impulsar la comunicació i les actuacions concretes (normes i institucions) que, de forma gradual però ferma, estableixin un mateix horitzó polític per a les diverses societats del continent.

Només amb aquest tipus de lideratge transformador s'evitarà la decadència de les nacions europees a la qual ens aboca l'Europa del no.

Jordi Gual

Economista en cap

31 de desembre de 2015

Jordi Gual

Etiquetes

Unió Europea